

Sygnatura akt VIII Ga 265/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa J. N.

przeciwko (...) spółka akcyjna spółce komandytowej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 13 maja 2014 roku, sygnatura akt XI GC 238/14 upr

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

SSO Anna Budzyńska

Sygn. akt VIII Ga 265/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt XI GC 238/14 zasądził od pozwanej (...) spółki akcyjnej spółki komandytowej w Ł. na rzecz powoda J. N. kwotę 4.610,94 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 2.297,03 zł od dnia 7 maja 2013 r., 2.313,91 zł od dnia 14 maja 2013 r. (pkt I wyrok) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II wyroku).

W uzasadnieniu wskazał, że podstawą prawną powództwa był art. 774 k.c.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia Sąd Rejonowy stwierdził, że zarzut ten jest niezrozumiały i nielogiczny. W sprzeciwie pozwany wskazał bowiem, że powód naruszył zakaz podzlecenia w zleceniach nr (...) i (...), a więc w zleceniach objętych pozwem. Tymczasem w oświadczeniu o potrąceniu wskazane są zupełnie inne zlecenia. W niniejszej sprawie na obu listach przewozowych w rubryce 16 widnieją dane powoda, twierdzenie o rzekomym podzleceniu nie jest więc niczym poparte. W ocenie Sądu pierwszej instancji sprzeciw pozwanego jest swoistego rodzaju „sprzeciwem seryjnym”, podobnym do innych w których pozwany podnosi analogiczne luźno powiązane z faktami zarzuty, które zgłoszone zostały wyłącznie w celu przedłużenia postępowania.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu:

- naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów;

- nieuzasadnione zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 4.610,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz nieuzasadnione zasądzenie kosztów procesu.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w sprzeciwie powoływał się na brak zaniedbania z jego strony oraz na fakt, że powód nie dostosował się do warunków panujących w zawierającym zleceniu transportowym. Stwierdził, że roszczenie powódki wygasło na skutek potrącenia z notą obciążeniową. Wskazał, iż podnosił zarzut nieprawidłowego wykonania umowy w zakresie udokumentowania przewozu, co uprawniało do zatrzymania wynagrodzenia zgodnie z warunkami zlecenia.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podnieść należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący oraz ocenił zgromadzone w sprawie dowody zgodnie z wymogami wynikającymi z regulacji art. 233 § 1 k.p.c. Na podstawie tej oceny trafnie ustalił, że roszczenie dochodzone pozwem zasługuje w całości na uwzględnienie. Żądania powoda nie mógł niweczyć podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia

Skarżący w swojej apelacji zarzucił naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wskazanie przez skarżącego konkretnych przyczyn dyskwalifikujących wywody sądu pierwszej instancji w tym zakresie. W szczególności strona skarżąca powinna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd analizując materiał dowodowy, uznając brak wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów lub niesłusznie im ją przyznając (tak Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia 23 stycznia 2001r. IV CKN 970/00, System Informacji Prawnej LEX nr 52753; z dnia 12 kwietnia 2001r., II CKN 588/99, LEX nr 52347; z dnia 10 stycznia 2002r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Dla podważenia prawidłowości oceny dowodów przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji skarżący winien więc wykazać w jakich konkretnie fragmentach argumentacja Sądu Rejonowego jest sprzeczna z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie które elementy materiału dowodowego (dowody) zostały przez ten Sąd wadliwie pominięte i jakie wnioski faktyczne, z tychże fragmentów materiału procesowego powinny być w sposób poprawny wprowadzone.

Takiego wyводу w apelacji nie przeprowadzono. Pozwany formułując ten zarzut ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż Sąd pierwszej instancji niezasadnie zasądził żadaną przez powoda kwotę. Skarżący nie przedstawił żadnych argumentów mających uzasadnić bezzasadność roszczenia powoda. Niezależnie od lakoniczności twierdzeń apelacji wskazać należy, że Sąd Okręgowy dokonując ponownej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w kontekście stanowisk stron nie znalazł podstaw prawnych do uwzględnienia zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia.

Należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że skarżący nie wykazał, iż przysługuje mu wierzytelność z tytułu kary umownej za naruszenie przez powoda pkt 9 ppkt 2 warunków zlecenia stanowiącego o tym, że zleceniobiorca nie może zlecić podwykonawcy przewozu bez pisemnej zgody zleceniobiorcy, pod groźbą kary umownej w wysokości ustalonego frachtu. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty poprzestał jedynie na odwołaniu się do postanowienia pkt 9 ppkt 2 warunków zlecenia stwierdzając lapidarnie, iż z informacji przez niego uzyskanej wynika, iż powód zlecił wykonanie usługi innym podmiotom bez pisemnej zgody zleceniodawcy (k. 55). Nie sprecyzował przy tym jaki to inny podmiot miałby faktycznie zrealizować zleczone powodowi transporty. Słusznie zresztą Sąd pierwszej instancji zauważył, że z treści noty obciążeniowej wynika, iż kara umowa odnosiła się do innych, aniżeli objętych niniejszym pozwem, umów przewozu. W nocie tej jest bowiem mowa o zleceniach transportowych nr (...), (...) i (...) (k. 60), podczas gdy

powód domagał się wynagrodzenia za realizację zlecenia transportowego nr (...) i (...). Wskazać także należy, że twierdzenie pozwanego o wykonaniu przewozu przez inny podmiot aniżeli powód nie daje się pogodzić z treścią listów przewozowych, w których widnieją jedynie dane powoda jako przewoźnika. (k. 20, 26). Nie bez znaczenia wreszcie pozostaje fakt, że pozwany nie reagował na wezwanie do zapłaty, zaś oświadczenie o potrąceniu zostało przez niego złożone po upływie 6 miesięcy od wystawienia przez powoda faktur VAT z tytułu realizacji umów przewozu. Powyższe w powiązaniu z lakonicznością twierdzeń pozwanego o naruszeniu przez powoda pkt 9 ppkt 2 warunków zlecenia transportowego świadczy w ocenie Sądu Okręgowego o tym, że zarzut potrącenia został sformułowany jedynie w celu uchylenia się od odpowiedzialności za zapłatę.

Całkowicie niezrozumiałe było odwołanie się przez skarżącego do tego, „iż podnosił zarzut nieprawidłowego wykonania umowy w zakresie udokumentowania przewozu, co uprawniało do zatrzymania wynagrodzenia zgodnie z warunkami zlecenia” Niezależnie bowiem od tego, że zarzut ten pojawił się po raz pierwszy dopiero w apelacji wskazać należy, że skarżący nawet nie sprecyzował jakie rzekomo braki w zakresie udokumentowania przez powoda przewozu miały miejsce, czym samym uniemożliwił odniesienie się do tego zarzutu.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. ciężar poniesienia kosztów procesu spoczywa na stronie przegrywającej sprawę. Zgodnie zatem z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu to pozwany był zobowiązany do zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów procesu przed Sądem pierwszej instancji.

Z tych też względów, na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu